

100 Colstocht 2019

2019 wordt het 4^e en laatste jaar van onze tocht. Daarvoor resteren nog twee trajecten. Vorig jaar stopten we in de Pyreneeën na de afdaling van de Peyesourde in het kleine bergplaatsje *Garin*. Daarna reden we een traject door de Jura tot *Isle-sur-le-Doubs*.

Dit jaar willen we in de Pyreneeën starten. Dat wordt dan ook gelijk flink aanpakken want bij de Peyesourde zit je nog midden in het hooggebergte. Na de Pyreneeën vervolgt de route met een met een grillig verloop door de Cevennen en eindigt in *Bedoin* in de Provence. Het voor ons tweede en laatste traject start dan in *Isle sur le Doubs*. Van daaruit gaat de route naar de Vogezen en het eindpunt *Saverne*. Met ca. 1.200 kilometer en 23.000 hoogtemeters voor de boeg gaan we vol goede moed van start.

Ik schrijf in de 'wij' vorm en dat is geheel terecht. Ik fiets, en mijn vrouw Tiny rijdt met de auto en zogenaamde 'Topsleeper' op het dak van camping naar camping. Zij ziet dat ook als een sportieve uitdaging en geniet ervan. Bijkomend voordeel is dat ze mij onderweg zo nodig van extra voeding, drank of kleding kan voorzien. Zelf heb ik alle directe benodigdheden wel bij mij in de bikepacking zadeltas maar deze reis bleek extra verzorging en support zeker niet overbodig.

Het tweede deel Pyreneeën – moeizaam begin

De dag voorafgaand aan de start arriveren we met de auto in de regenachtige Pyreneeën. Vanuit Bagnère de Luchon klimmen we naar *Garin* en eindigen daar in een mistig en druilerig dorp voor een gesloten camping. Geen enkel ander logies in de buurt is van plan om gasten op te nemen dus onverrichterzake keren we terug naar Luchon en zoeken daar een hotel. De volgende dag is het stralend weer en Tiny zet mij af bij de beoogde startplaats *Garin* waar we voor het plaatsnaambord de 'bewijsfoto' nemen van mijn start aldaar. Port de Balès (1.755 m) is het eerste doel. Ooit enkel bereikbaar via een half verhard pad, nu geasfalteerd maar vanaf *Bourg d'Oueil* behoorlijk steil. Het uitzicht na de regendagen was fantastisch

met de besneeuwde toppen van de Pyreneeën op de grens met Spanje steeds meer in beeld. Een lange en technisch lastige afdaling gevolgd door een warme klim naar de top van de Col de Menté (1.349 m) besluit de eerste fietsdag. Op de top is het gezellig druk en op de deur van de auberge prijkt uitnodigend een bordje 'Logis de France', maar hoe we ook aandringen, overnachten is niet mogelijk. Geen gasten welkom. Juni is nog geen vakantie maand in Frankrijk dat is wel duidelijk. Er zat weinig anders op dan met de auto af te dalen en hetzelfde hotel weer op te zoeken!

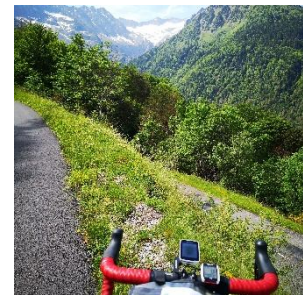

Route tot Carcassonne

Zo vroeg mogelijk rijden we de volgende morgen terug naar de top van de Col de Menté waar ik aan de tweede etappe begin en voel me nu eindelijk echt onderweg! Er volgen mooie etappes, vrijwel evenwijdig aan de grillig verlopende Spaanse grens met een serie bekende en onbekende cols maar dat zegt niets over de moeilijkheidsgraad. De Portet-d'Aspet (1.089 m) is meer dan een kuitenbijter. Een prachtig dalende route langs een riviertje, de Bouigane, naar *Castillon* volgt. Daarna een klim langs de Vallée de Bethmale naar de top van de Col de la Core (1.395 m) met opnieuw een wijds uitzicht op zowel de sneeuw en groene hellingen. *Seix*, een toch wel levendig, maar deels ook wat vervallen ogend plaatsje als uitgangspunt

voor een geleidelijke klim doorheen de Vallée d'Ustou naar de Col de Latrape (1.110 m), dicht bij winterse skigebieden met nog steeds restanten sneeuw aan de noordzijde van de hellingen. Na een prachtig lopende afdaling is *Aulus-les-Bains* weer zo'n pareltje van vroegere glamour en een startpunt naar opnieuw een heerlijke klim naar de mooie Col d'Agnes (1.570 m). Dan verlaten we de grensstreek met Spanje in noordwaartse richting. Ik manoeuvreer in de afdaling omzichtig tussendoor een kudde koeien die lui de weg oversteekt naar andere grazige weiden langs de meren van de Lers. De afdaling eindigt op slechts ca. 600 meter hoogte in *Massat* met een goede municipal camping. Daar eindigt ook even het goede weer, want de volgende dag vertrek ik in noord-oostelijke richting de regen voor nieuwe uitdagingen.

Vanuit *Massat* volgen een zestal stijgende kilometers naar de Col des Caougnous met dan een afslag naar de Mur de Pégère (1.389 m). Die col zal ik niet licht vergeten! De smalle en zeer steile D17 (tot 18%!!) verbindt twee hoofdwegen. Ook Tiny besluit met de auto die weg te nemen hopen dat ze geen tegenliggers zal krijgen! Achteraf was ik maar wat blij dat ze op mijn route zat. Doorweekt maar wel warm bereik ik de top, blij om het fietsend gehaald te hebben. Ik eet en drink wat bij de auto en trek zonder nadenken enkel een regenjack aan voor de afdaling. Maar die afdaling tot *Foix* is veel langer dan gedacht. Van warm word ik koud en nog kouder want na een kwartiertje zit ik hevig rillend en trillend op de fiets met verstijfde vingers om de remgrepen. Na 15 kilometer bereik ik eindelijk de bewoonde wereld en kan bij de auto mijn natte en koude kleding omwisselen voor alle warme spullen die ik bij heb. In *Foix* heeft men zeker gedacht dat er een verdwaalde winterfietser ronddoelde! Gedurende het vervolg van de dag is het gelukkig weer droog en goed fietsweer.

Na opnieuw een serie cols nader ik een steeds drukker wordend gebied. Daar ligt *Limoux*, duidelijk het knooppunt van de streek. Maar de route volgt haast evenwijdig aan de drukke D118 een landschappelijk prachtige en stille route. Na de Col de Gardie kom ik in *St. Hilaire* vrijwel gelijk met Tiny aan. Het is op deze routes vrij zeldzaam, maar er is een leuk terrasje waar we samen een lichte lunch gebruiken. Daarna volgen er nog eens drie cols en een cote voor we *Carcassonne* bereiken; het eindpunt van de Pyreneeënroute.

De Cevennen, groen en ruig.

We staan op een winderige en tamelijk frisse plaats op een grote camping in *Caracassonne* en besluiten om wandelend de stad te bezoeken en eventueel in het station alvast een stempel te halen voor het toerboekje. We wandelen langs het riviertje en over een mooie brug naar het oude stadscentrum. De loketten van het station blijken gesloten; daar zal mijn route morgen langskomen en dan kan ik alsnog het verplichte stempel te halen. Er is volop gelegenheid om ergens te eten. Daarna wegen de kilometertjes terug naar de camping wel door en liggen we weer vroeg in bed. Zien wat ons wacht in de tamelijk onbekende *Cevennen*.

Voor het station van *Carcassonne* liggen de sluizen van het Canal du Midi. Altijd weer een mooi

gezicht om te zien hoe de boten daarin manoeuvreren en zich borgen voor het goed doorstaan van de wisseling van het waterniveau. Verder op de route passeer ik nog eens het Canal du Midi maar daarna overheerst weer snel de rust van de landerijen; weg van de drukte en al het razende autoverkeer. Met het zicht op de groene heuvels loopt de weg al golvend hoger en hoger. Na *Caunes-Minervois* rijd ik weer tussen het groen. Geen zware klimmen, maar wel veel. De ene na de andere col volgt.

In *St. Pons-de-Thomières* genieten we op een mooie camping van een rustdag en het is duidelijk dat nu een warme tot zeer warme periode aanbreekt maar vooralsnog tempert de wind de warmte goed. We stijgen weer tot een niveau van zo'n 1.000 meter. Duidelijk het hoogste deel van deze route omdat op de heuveltoppen een hele rij windmolens volop staan te draaien. De molens blijven van alle zijden lang in het zicht tot ik afdaal via smalle wegen tot diep in de kloven van het gebied. Dat is kenmerkend van dit deel van de route. Waar geen bomen staan is veel bloeiende brem te zien in weilanden die weinig gras voor de bruine koeien overlaten.

Lodève is opnieuw een pareltje in de tamelijk verlaten streek. Naast de priorij en de indrukwekkende kathedraal drinken we in alle rust een kop koffie met een croissant van de bakker iets verderop. De eerste toeristen slenteren langs en wij genieten van het overheersend gefluit van de vogels en de kleurige bloemen in de tuinen van de priorij. Dat zijn heerlijke momenten, nog vroeg op de dag na een start voor 08.00 uur.

Voor ik aan de klim naar het hoogste punt van de Cevennen kan beginnen, kronkelt de route letterlijk over smalle, met muurtjes afgezette, wegen hoog boven diepe dalen waar je even later na een prachtige afdaling terecht komt. Dan weer over een hoogvlakte met een licht hellende weg, klimmen en dalen tot *Avèze / le Vigan* aan de voet van de hoogste berg van dit gebied.

Van daar af is het vrijwel steeds klimmen, 37 kilometer lang, naar een prachtig uitzichtpunt en onbetwist de hoogste col van de Cevennen: *Mont Aigoual*. Op de top is een toeristenbureau met informatie over

het weerstation dat op deze top functioneert. Deze col is vanuit de noordelijk gelegen plaats *Florac* makkelijk te bereiken en trekt veel toeristen. Het uitzicht is fenomenaal. De laatste 3 kilometer fiets ik over een weg, speciaal voor fietsers en wandelaars, en krijg geleidelijk aan zicht op wat je op de top kan zien. Daarmee is tevens het meest noordelijke punt van de Cevennen bereikt.

Twee voorgaande etappes hadden we al een voorproefje gekregen van de naderende extreme hitte. We vertrekken deze dagen zo vroeg mogelijk op een camping; staan al om 06.00 uur op en proberen tussen 13.00 uur en 14.00 uur op een volgende camping te zijn.

Er volgen opnieuw spannende en spectaculaire afdalingen en uitdagende cols zoals Col de Solperiere en de 'galerijroute' hoog boven het dal door het Nationaal Park van de Cevennen naar *Barre* en vervolgens naar *Lasalle*. De laatste klim naar *Lasalle* is zeer warm. Terwijl Tiny in *St. Jean-du-Gard* een middagmaaltje nuttigt op een rustig terras onder het schaduwdek van de bomen, drink ik mezelf met cola moed in voor de laatste klim van 8 kilometer naar de Côte de Mont-Brion. Op zich is het een mooie klim en niet echt moeilijk, maar ik fiets van schaduw naar schaduw om de middaghitte van 38 graden zoveel mogelijk te ontwijken. Wat een geluk is het dan dat Tiny mij halverwege de klim voorbijkomt en ik mijn hoofd kan afkoelen met heerlijk koud water! Gelukkig heeft de camping in *Lasalle* een zwembad waar ik mijn lichaam diverse keren kan koelen, want ook 's avonds koelt het nog nauwelijks af.

Voor mijn gevoel eindigt hier de Cevennenroute, want dan buigt deze zuidoostelijk af in richting van de Rhône en de Provence.

Van Cevennen naar de Provence – heet!!

De cols worden steeds lager en bij het beklimmen van de Col de Puech en de Col de Bane in de vroege en al warme morgen besef ik dat we de Cevennen definitief achtergelaten hebben. Ik wil in twee etappes naar het einde van dit traject in *Bedoin*, dus geen camping in *Uzès*, maar door tot *Valliguières* waar we in de buurt een hotel met airco op de kamer nemen. De volgende morgen is het om 07.00 uur 's morgens al 35 graden en dan moet de dag nog beginnen!

Op het kruispunt in *Valliguières* neem ik de draad van gisteren weer op en enigszins zweverig fiets ik de eerste kilometers heuvelopwaarts naar de Côte de la Tour de Guet om dan te genieten van de rijwind in de afdaling. Het devies is om met minimale krachtsinspanning te klimmen en te herstellen in de afdaling. Als ik even stop komt een Fransman naar me toe en bezweert me dat fietsen in dit weer verboden is! Ik lach maar eens vriendelijk en ga door; passeer het laagste punt van de 100Cols tocht via de brug over de Rhône en kom in bekend gebied. Voor mijn gevoel is het nu niet ver meer. *Châteauneuf-du-Pape* en overal om mij heen de uitgestrekte wijnvelden. De lucht trilt, *Sarrians*, *Aubignan*, en dan ben ik in

Beaumes-de-Venise waar ik ooit de cyclo-sportieve toertocht fietste over de Ventoux. Ik spreek mezelf moed in, want ook toen fietste ik na afloop van de 140 km lange tocht toch rustig terug naar *Bedoin*? Waarom zou dat nu niet kunnen? Maar wat is het ver! De temperatuur is ruim boven de 40 graden, cola lijkt geen bodem meer te raken, water koelt mijn hoofd nog nauwelijks. *Caromb* is daar. Nu nog 'even' *Grillon-la-Brave*. Daar heb ik wel een beetje schrik van. De klim is niet lang, maar meer dan 5% vereist toch

een inspanning. De route volgt niet de mij bekende weg. Een super smal weggetje stijgt, veel steiler dan 5%, naar de Côte de Combeau. Tiny vindt het niet verantwoord meer wat ik doe, maar ik wil door en beloof te wandelen op de korte steile klim. Dan volgt de afdaling en bereik ik om 13.00 uur *Bedoin*. Mijn stem is verdwenen maar een glas koud bier brengt me weer een beetje terug in het heden. Wat ben ik blij het gehaald te hebben! We nemen een paar dagen rust om te herstellen en beginnen dan aan het laatste traject in de Vogezes.

Isle-sur-le-Doubs – Saverne

Na de zware dagen in de Pyreneeën en de Cevennen overheerst het gevoel 'dan doen we nu de Vogezes nog even'. Maar dat klopt niet. Ook hier zorgt de routebouwer voor een uitdagende en verrassende route die de naam "' De zwaarste fietstocht ter wereld" eer aandoet.

Vorig jaar stopte onze reis na een tocht door de Jura en de Doubs op de mooie camping in *Isle-sur-le-Doubs*; nu dan het begin van het laatste traject.

Na vertrek vanuit *Isle-sur-le-Doubs* volgt een serie côtes, met soms flinke stijgingspercentages, daagt dan de eerste reus in deze route op: de Col du Ballon d'Alsace (1.178 m). Op zich een makkelijke klim

en al helemaal voorbereid op de doorkomst van de Tour de France.

Vanuit *St. Maurice sur Moselle* volgt, na de Col de Bussang, een mooie en rustige fietsroute door de velden en langs een riviertje naar het begin van de klim naar de Grand Ballon (1.345 m). Het is rustig onderweg en met temperaturen rond de 30 graden voelt het hier lekker aan. De afdaling via le Markstein is mooi en lang tot ik eindelijk in *Munster* aankom en via het toeristenbureau inlichtingen krijg voor een camping en het vervolg van de route. De klim naar *Hasslach* zou zijn afgesloten, maar ik probeer het toch. Na ruim een kilometer fors klimmen over een smalle weg

houdt een automobilist mij aan met de mededeling dat deze route echt is afgesloten. Via een omweg kom ik toch op de prachtige 'Route des Crêtes' om via de Collet du Linge, du Calvaire, du Bonhomme en du Pré des Raves in *Ste. Marie-aux-Mines* te komen.

De naam zegt het al: hier is mijnbouw geweest. De Romeinen begonnen in het mineralenrijke gebied er al naar zilver te zoeken. Slechts de naam van het plaatsje en een museum houden de herinnering hieraan levend. De klim naar de Col de Ste. Marie (772 m) doet toch pijn in deze warmte. Een lange afdaling leidt naar een heel leuk ingerichte kleine camping in *Lesseux* is onze laatste stopplaats voor *Saverne*. De eigenaar verwelkomt ons met een gratis drankje en een uitgebreid 'intakegesprek' voor hij ons een plaatsje wijst.

Lekker uitgerust begin ik aan de laatste lange etappe van 110 kilometer naar het eindpunt. *Le Hohwald* is een gezellige plaats waar nogal wat toeristen zijn. Ik bereik die plaats na 40 kilometer maar dan heb ik al wel zes cols en côtes gehad! Vervolgens is *Mont St.-Odille* een toeristische trekpleister van allure. Vernoemd naar Odilia van de Elzas, trekt de berg en het klooster bussenvol toeristen. De berg ligt hoog boven de laagvlakte van de Elzas.

De dorpen na deze berg hebben geen Franse uitstraling meer maar een Duits aanzicht. Ook de namen doen meer Duits, dan Frans aan: *Klingenthal, Gresswiller, Dinsheim, Col du Schanz, Reinhardsmunster.*

De Côte des Croix wordt inderdaad een beetje een kruisweg met een 'fietsroute' omhoog door een stil en verlaten bos met op plaatsen veel kuilen, gaten en los gesteente. Het blijft een echte uitdaging tot aan het einde. Met een behoedzame afdaling bereik ik het centrum van *Saverne* waar Tiny mij opwacht bij het station. En zoals ook bij het begin van de reis, stempelt de loketbediende opnieuw met een brede glimlach het toerboekje. Blij gaan we samen op de foto. We zijn er!

Slot

Beiden leverden we een prestatie, samen beleefden we verschillend de dag. Iedere dag had zijn eigen verhaal wat we met elkaar konden delen. Na vier jaar hebben we deze meest uitdagende tocht uit ons fietsleven van 4.100 kilometer tot een goed einde gebracht.

Koos Oggel

Naschrift:

Eén keer de 100Cols tocht is genoeg, zeker mijn leeftijdsfase in acht genomen. Thuis slaat na een week de twijfel alweer toe. Het is zo'n mooie route, die wil je toch nog wel eens doen? Wat een bewondering heb ik voor fietsers die de tocht in één jaar volbrengen of meerdere keren uitrijden! Vorig jaar maakten we onderweg kennis met Jan Hootsen. Dat contact is gebleven. We appen onderweg regelmatig over de wederzijdse vorderingen. Jan is nu, van huis uit tot thuis, voor de 10e keer bezig is met de tocht.